

DOPOLDAN NA MORJU

Matej Bor

Ležim na hrbtu v čolnu in poslušam
tišino, ki je takšna kakor vse
tišine: njo lahko napolni
le tisto, kar je prav tako nesnovno
kakor tišina sama: tvoje sanje
in moje sanje, če znebe se teže,
ki tudi nje teže.

Ležim na hrbtu v čolnu in se gugam
v prostoru, ki nihče ne ve mu kraja
in ne začetka: more ga obseči
le tisto, kar je prav tako obsežno
kakor on sam: nemara tvoja misel
če more prestopiti zadnje meje
brezmejnosti. — Ujel sem se. Nekdo,
ki se je gugal tam v sosednjem čolnu,
pa je brancina ujel in bo napolnil
prav čeden krožnik z njim. Jaz bom pomagal.

TU V TEJ SAMOTI

Matej Bor

Tu v tej samoti, nežni in ubogi,
nazaj se vračam po sledih stopinj,
katere sva pustila na preprogi
ljubezni, ki jo je pretkal spomin,
da je še lepša ko nekdanje čase,
ko sva po nji šla v tisti sanjski grad,
kjer še tak siromak, če ves preda se
ljubezni, je nenadoma bogat.
In neha biti, če ga tista sila,
ki daje mu bogastvo, zapusti.
Ne, naju ni — nocoj bova stopila
v kristalni grad sred mesečne noči.